

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/15/2021
Identifikačné číslo spisu: 2614203944
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2023
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2614203944.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ M. P., narodenej X. Z.V. XXXX a 2/ I. P., narodeného XX. Z. XXXX, obaja trvale bytom v N., K. XX, proti žalovaným: 1/ Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, 2/ Dražby a aukcie, s.r.o. so sídlom v Martine, Flámska 1, IČO: 36 751 642 a 3/ Ing. K. G., narodenému XX. Z. XXXX, trvale bytom v G. - K., T. XXXX/XX, žalovanej 2/ zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária Gallo, s.r.o. so sídlom v Martine, Jilemnického 30, IČO: 36 715 352, o neplatnosť dobrovoľnej dražby, vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 6C/84/2014, o dovolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 27. októbra 2020, sp. zn. 9Co/54/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Senica (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. februára 2019, č. k. 6C/84/2014-440 (v poradí druhým) zamietol žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby; žalobcom priznal oslobodenie od súdnych poplatkov; vyslovil, že trovy konania na súdnom poplatku znáša štát a všetkým trom žalovaným priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením. V rozsudku právne odôvodnenom ust. § 7 ods. 2, § 10 ods. 1, § 11 ods. 4, § 12 ods. 1, § 16 ods. 1 a 6 a § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „zákon o dobrovoľných dražbách“) mal vecne za to, že pri konaní dražby spochybnenej žalobou nedošlo k porušeniu žiadneho ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, keď jednak v súvislosti s ohodnotením predmetu dražby dvoma posudkami znalca Ing. Greguša v rozpätí 13 mesiacov, obsahujúcimi rôzne ceny (58 300 € a 44 000 €) nešlo aj na základe výsluchu znalca hovoriť o podhodnotení neskorším posudkom, ale naopak o nadhodnotení tým skorším a potrebe zníženia ceny pre nedostatok záujmu o nehnuteľnosti, o ktorých predaj neúspešne usilovali v minulosti aj sami žalobcovia, okrem toho ale ani určenie miesta konania dražby nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese Senica do Martina (vo vzdialenosti cca 173 km) nešlo

považovať za opatrenie obmedzujúce účasť na dražbe, ak napokon vydražiteľom sa stal žalovaný 3/ s trvalým pobytom v Bratislave (v ešte väčšej vzdialenosti od miesta konania dražby a to 228 km).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej tiež len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. októbra 2020, sp. zn. 9Co/54/2020 (taktiež v poradí druhým a celkovo inak v poradí tretím rozhodnutím odvolacieho súdu v tejto veci) na odvolanie žalobcov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej a v časti trov konania podľa § 388 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) zmenil vyhovením žalobe, t. j. určením neplatnosti dražby konanej 16. apríla 2014 v Martine a bližšie identifikovanej v žalobe i príslušnom výroku rozsudku, ako aj priznaním obom žalobcom voči všetkým žalovaným nároku na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho aj dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Nad rámec genézy konania vrátane dôvodov zrušenia jeho v poradí prvého rozsudku uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 22. júna 2017, sp. zn. 6Cdo/89/2017 a následného zrušenia ním (odvolacím súdom) v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie zdôraznil, že v konaní nasledujúcim po kasačnom uznesení najvyššieho súdu stratila na význame pôvodne dominantná časť argumentácie o diskutabilnom ohodnotení predmetu dražby a naopak významnou sa stala otázka miesta konania dražby. Tu i s poukazmi na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu (8Cdo/58/2018, 4Cdo/100/2012, 3Cdo/401/2014 a 8Cdo/289/2019), Krajského súdu v Prešove (3Co/69/2014) aj Najvyššieho súdu Českej republiky (21Cdo/1679/2005) mal (na rozdiel od súdu prvej inštancie) za to, že určenie miesta dražby do miesta nachádzajúceho sa v značnej vzdialenosti od miesta polohy dražených nehnuteľností významne ovplyvnilo ochotu zúčastniť sa na dražbe a v konečnom dôsledku i cenu, za ktorú sa predmet dražby vydražil, takže odvoláciu námietku žalobcov porušením ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách bolo treba považovať za opodstatnenú. Preto už v ďalšom konaní nebolo potrebné bližšie sa vysporiadať s otázkami ceny predmetu dražby a korektnosti spôsobu jej určenia. Odvolací súd sa výslovne vyjadril i k otázke povahy (prekluzívnej, t. j. prepadnej) lehoty na podanie žaloby o neplatnosť dobrovoľnej dražby, taktiež majú s odkazmi na relevantnú judikatúru za to, že lehota ustanovená zákonom slúži výlučne na podanie žaloby (kým dôvody neplatnosti a prípadne aj okruh strán sporu možno korigovať aj po uplynutí lehoty, o ktorej je reč).

3. Proti takémuto rozsudku podala len žalovaná 2/ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z toho, že rozhodoval nesprávne obsadený súd, a že jej bolo nesprávnym procesným postupom súdu znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. e/ a f/ CSP), ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci pri riešení otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Tzv. zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. e/ CSP a podľa dovolateľky založilo prejednanie a tiež rozhodnutie veci odvolacím súdom v senáte zloženom prevažne z iných než doň patriacich sudcov (keď skôr sa na rozhodovaní okrem sudcu JUDr. Holiča podieľali tiež sudkyne JUDr. Dudášová a JUDr. Krajčovičová a tentoraz naopak sudkyne Mgr. Gavalcová a JUDr. Ťažiarová); k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa nej došlo nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu aj jeho nepredvídateľnosťou (pre jeho založenie na inej vade dražby než tej, ktorou sa zaoberal súd prvej inštancie) a napokon odklonu od ustálenej judikatúry dovolacieho súdu sa odvolací súd dopustil neriadením sa názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu z tejto veci. Navrhla zrušenie rozsudku odvolacieho súdu s vrátením mu veci na ďalšie konanie, eventúálne zmenu rozsudku odvolacieho súdu zamietnutím žaloby (potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie).

4. Žalobcovia ani žalovaní 1/ a 3/ dovolacie návrhy nepodali.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bol vydaný napádaný rozsudok (§ 424 CSP) a to za podmienky jej zastúpenia i spisania dovolania na to zákonom určenou osobou (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP), potom dovolací súd uvádza nasledovné :

6. Aj za účinnosti CSP (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „OSP“) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/ 275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písmeno e/), a/alebo, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písmeno f/).

K tvrdenej zmätočnej vade podľa § 420 písm. e/ CSP

9. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto dovolacej námietky o prípad možného nesprávneho obsadenia súdu v súlade so zásadou neodňateľnosti zákonnému sudcovi, zaručenou tiež Ústavou Slovenskej republiky (tu porovnaj čl. 48 ods. 1 vetu prvú ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „Ústava“) pôjde nielen vtedy, ak namiesto senátu rozhodne samosudca, dnes už i (na rozdiel od skoršej úpravy) namiesto samosudcu senát, namiesto senátu v určitom zložení senát zložený inak, či namiesto sudcu zamestnanec súdu alebo aj naopak (v tejto súvislosti porovnaj, napr. tiež zákon SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení), ale tiež vtedy, ak vo veci pridelenej v súlade so zákonom určitému sudcovi bude konať a rozhodovať iný sudca bez toho, aby sudca, ktorému bola vec pridelená, bol z jej prejednávania a rozhodovania zákonom ustanoveným spôsobom vylúčený a bez toho, aby tu existoval iný zákonom predpokladaný dôvod nahradenia jedného sudcu druhým (napr. zastupovanie).

10. V prejednávanej veci ale na výskyt takejto vady podľa názoru odvolacieho súdu usúdiť nešlo. Bolo to tak preto, že v prípade senátu odvolacieho súdu pôvodne rozhodujúceho v tejto veci nastala dovolaciemu súdu známa skutočnosť spôsobujúca neprideliteľnosť veci po jej opätovnom príchode senátu v rovnakom zložení, keď jedna z členiek pôvodného senátu (JUDr. Magdaléna Krajčovičová) v dôsledku odchodu do dôchodku prestala vykonávať funkciu sudkyne, a preto bolo za účelom zabezpečenia výkonu súdnictva v takejto veci zvoliť iné (platnému rozvrhu práce súdu zodpovedajúce) riešenie. Tým bolo práve aj rozvrhom práce najvyššieho súdu poznané nasledovanie vecou sudcu spravodajcu v nej do toho senátu, v ktorom pôsobil neskôr a to s logickým následkom „preobsadenia“ tiež oboch ďalších sudcovských pozícií v senáte majúcim vec prejsť a rozhodnúť a bez ohľadu na formálne zachovanie možnosti podieľania sa na rozhodovaní aj u ďalšej (takto už tretej) členky senátu (JUDr. Andrey Dudášovej). Práve to spôsobilo len zdanlivo nesprávne obsadenie senátu odvolacieho súdu, ktorý napokon vo veci rozhodol, čiastočne inými sudcami (sudkyňami), nakoľko ale opatreniu, na základe ktorého k nemu prišlo, nešlo z pohľadu súladu so zákonom (č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení) a rozvrhom práce Krajského súdu v Trnave nič vytknúť, dovolateľke nešlo prisvedčiť v tom, žeby tu došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tou variáciou na tzv. zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. e/ CSP, ktorá bola namietaná dovolaním.

K tvrdenej zmätočnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto dovolaním namietanú vadu, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu potom dospela k záveru, že diskutovaný pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. por. najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky uverejnené ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. znátočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, len výnimočne). O tom, do akej miery a či vôbec sú závery z tohto stanoviska použiteľnými aj v podmienkach novej procesnej úpravy (v rámci dovolacieho konania už nepracujúcej so slovným spojením „iná vada“), síce možno viesť polemiku, tá sa však zjavne nebude týkať prípadov podraditeľných pod druhú vetu stanoviska (prípadov nepreskúmateľnosti).

14. V prejednávanej veci však o prípad vyššie spomínanej výnimočnosti, a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri, napr. Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp., ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

15. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

16. V prejednávanej veci potom dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu (ako primárny - a vychádzajúc z obsahu dovolania jediný - predmet dovolacieho prieskumu) uvádza rekapituláciu skutkového stavu, ktorý považoval aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania aj pre rozhodnutie rozhodné ustanovenia právnych predpisov, z ktorých tento súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. V prípade zmeny rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom (kedy rozhodnutie o

odvolaní predstavuje - tak ako aj v tentoraz prejednávanej veci - významový protiklad preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie) síce treba trvať aj na zásadnom naplnení zákonných požiadaviek kladených na rozhodnutie súdu prvej inštancie a predovšetkým jeho odôvodnenie (§ 220 ods. 2 CSP) tiež u rozhodnutia odvolacieho súdu, tu ale z ničoho nešlo vyvodiť, žeby napádaný rozsudok odvolacieho súdu v podstatnom korektne polemizujúci s úvahami súdu prvej inštancie tejto povinnosti a prinášajúci vlastné úvahy vrátane argumentov na ich podporu neučinil zadosť.

17. Dovolateľke pritom nešlo prisvedčiť ani v tom, žeby v tomto prípade šlo o ňou namietaný prípad prekvapivosti rozhodnutia v rozhodujúcej (druhej) inštancii bez poskytnutia jej možnosti argumentovať aj v smere právneho posúdenia považovaného napokon odvolacím súdom za významné (tu rozumej nielen v smere pôvodne posudzovaných otázok ohodnotenia predmetu dražby, ale aj v smere významu pôvodne do istej miery „upozadeného“ faktoru určenia miesta dražby na jej platnosť), keďže tu z obsahu spisu vyplýva, že závery odvolacieho súdu o určení miesta dražby spôsobom obmedzujúcim účasť na nej v rozpore s ust. § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách neboli za iných okolností možbyť aj prekvapivými úvahami bez upriamania strán sporu na význam a možné zohľadnenie i tohto faktora, ale výrazom reakcie odvolacieho súdu na námietky z odvolania žalobcov proti rozsudku súdu prvej inštancie zamietajúcej ich žalobu a takto aj plnením zákonnej povinnosti odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 CSP per analogiam (povinnosti vyporiadať sa s podstatnými skutočnosťami uvedenými v odvolaní, ktorá je tu aj pri zhode spôsobov rozhodnutí v prvej a druhej inštancii a tým skôr - i za použitia právneho argumentu „a maiori ad minus“, t. j. od menšieho k väčšiemu - na jej existenciu treba usúdiť i vtedy, ak odvolací súd kladie svoje úvahy na druhú miskú obrazných váh než tú, pre ktorú sa rozhodol súd prvej inštancie).

18. V tentoraz posudzovanom prípade pritom odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu poskytlo objektívne zrozumiteľné, logické a dostatočne konzistentné odpovede na všetky relevantné otázky a aj tu platí, že za vadu podľa § 420 písm. f/ CSP (tak isto ako skôr podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP) nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivo).

K tvrdenému odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ako skutkovej podstate nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

19. Dovoláním tvrdený odklon samozrejme zakladá prípustnosť dovolania aj jeho dôvodnosť, v čom sa konštrukcia tohto dovolacieho dôvodu blíži dovolaniam pre zmätočnosť (dovolanie je buď zároveň prípustné a dôvodné - to vtedy, ak o odklon naozaj ide, alebo neprípustné a nedôvodné - ak naopak o odklon nejde), v prejednávanej veci však aj odhliadnuc od prípadnej polemiky, či za výraz ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu možno považovať jeho jediné rozhodnutie (navyše vydané v tej istej veci ako neskôr preskúmané rozhodnutie, podrobované dovolaciemu prieskumu na základe neskoršieho dovolania) stav dovoláním tvrdeného neriadenia sa odvolacieho súdu právnym názorom súdu dovolacieho alebo pri záujme na čo najväčšej presnosti stav neposkytnutia neskorším rozhodnutím odpovedí aj na tie otázky, ktoré dovolací súd považoval za významné, bol dôsledkom konečného opustenia tej argumentačnej línie, ktorej sa venovali nižšie rozhodnutia v tejto veci (vrátane kasačného uznesenia dovolacieho súdu) a prechodu k argumentácii, ku ktorej dovolací súd ešte žiadne stanovisko nezaujal (a o odklon práve preto ísť nemohlo).

K tvrdenému nevyporiadaniu sa s námietkou prepadne lehoty

20. Aj v prípade tejto dovolacej námietky ide o námietku neposkytnutia (odvolacím súdom) dostatočných, či žiadnych dôvodov na podporu názoru, že na zachovanie lehoty je postačujúcim podanie v nej žaloby a naopak na ďalšie úkony vrátane vymedzovania dôvodov neplatnosti dražby a prípadného rozširovania okruhu strán sporu, koncentračná zásada vyjadrená prepadným charakterom lehoty ustanovenej zákonom o dobrovoľných dražbách nedopadá, pričom z časti argumentácie v dovolaní, týkajúcej sa tejto námietky vyplýva aj neprijímanie práve zhrnutého názoru odvolacieho súdu

zo strany dovolateľky, a teda jej odchylný právny názor; ani tu však dovolateľke nešlo dať za pravdu, nakoľko odvolací súd sa tiež s touto otázkou (nech aj za pomoci opretia sa o jedno z rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobnej veci) v odôvodnení svojho rozsudku objektívne uspokojivo vysporiadal a o tu neprítomný prípad prípustnosti a dôvodnosti dovolania opretého o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci by mohlo ísť len vtedy, ak by namietané nesprávne riešenie otázky zachovania prekluzívnej lehoty bolo jediným dôvodom rozhodnutia v neprospech dovolateľky (pričom z už uvedeného vyššie je zrejmé, že v skutočnosti odvolacím súdom konštatovaný dôvod neplatnosti dražby tkvel v niečom inom).

21. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov musel preto najvyšší súd dospieť k záveru, že dovolanie žalovanej 2/ nie je (pri opretí o ktorýkoľvek z dovolaní namietaných dovolacích dôvodov) prípustné, a preto s ním podľa § 447 písm. c/ CSP naložil spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho uznesenia.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.